

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/7/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515010201
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3515010201.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému Q. Q., nar. XX.X.XXXX v S., trvale bytom S. č. XXX, pre prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods.1, ods.2 písm.a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 7. novembra 2018, sp. zn. 2T/66/2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. júna 2019 v Trenčíne, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 7. novembra 2018, sp. zn. 2T/66/2015 bol obžalovaný Q. Q. podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. Pv 598/13/3304 zo dňa 25.05.2015, doručenej súdu dňa 27.05.2015, pre skutok právne posúdený ako prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods.1, ods.2 písm.a) Trestného zákona na skutkovom základe, že v období od 08.10.2007 do presnejšie nezisteného dňa v roku 2013 v obci S. (okres Myjava) neoprávnene podnikal tým spôsobom, že hoci dňom 08.10.2007 bol uskutočnený výmaz jeho osoby z registra samostatne hospodáriacich roľníkov, naďalej obdobným spôsobom sústavne vyrábal výrobky poľnohospodárskej výroby za účelom získania trvalého zdroja príjmov, najmä ich predajom, a to tak, že vykonával chov hovädzieho dobytká a chov ošípaných na svojej farme v obci S. a na svojej farme v oblasti O. vrch, k.ú. obce S., ktoré pravidelne a opakovane odpredával najmä na bitúnok SVAMAN, s.r.o. v Myjave, a v menšej miere ich predával tiež rôznym fyzickým osobám, pričom predajom hovädzieho dobytká a ošípaných dosiahol za uvedené obdobie celkový príjem najmenej 35.191,39 €, z toho:

- v roku 2007: najmenej 40.348 Sk (1.339,30 €),
- v roku 2008: najmenej 370.334,50 Sk (12.292,85 €),
- v roku 2009: najmenej 3.312,85 €,
- v roku 2010: najmenej 5.859,75 €,
- v roku 2011: najmenej 8.209,17 €,
- v roku 2012: najmenej 928,93 €,
- v roku 2013: najmenej 3.248,54 €,

čím získal prospech v presnejšie neustálenej výške, pričom túto činnosť vykonával i napriek tomu, že nemal na túto činnosť živnostenské oprávnenie, ani nebol zaevidovaný ako samostatne hospodáriaci roľník v zmysle zákona č. 105/1990 Zb. o súkromnom podnikaní občanov, pretože tento skutok nie je trestným činom.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože bol ihneď po jeho vyhlásení napadnutý odvolaním prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom v neprospech obžalovaného. V odvolacích dôvodoch vytýkal súdu, že v podstate odignoroval povinnosť vysporiadať sa s argumentáciou prokurátora, uvedenou v jeho záverečnej reči, čo považuje za okolnosť, ktorá sama osebe spôsobuje

nezákonnosť, resp. nepreskúmateľnosť napadnutého oslobodzujúceho rozsudku, keďže okresný súd sa argumentáciou prokurátora nezaoberal a teda dostatočne (resp. nijako) sa s ňou nevysporiadal. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je tak v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku. Následne prokurátor citoval z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý v podstate uviedol, že je nepochybné, že obžalovaný po tom, ako ku dňu 8.10.2007 ukončil činnosť samostatne hospodáriaceho roľníka (SHR), niekoľko nasledujúcich rokov stále choval hovädzí dobytok a ošípané v takom rozsahu, že týmto chovom nielenže pokrýval vlastnú spotrebu a spotrebu svojej rodiny, ale väčšiu časť výsledkov svojej chovateľskej činnosti dodával do roku 2013 najmä na bitúnok SVAMAN, s.r.o. za účelom ďalšieho spracovania. Súd prvého stupňa však nie je názoru, že by aktivitu opísanú v skutkovej vete obžaloby, obžalovaným vykonávanú od roku 2007 do roku 2013, bolo možné bez ďalšieho subsumovať pod legálnu definíciu podnikania v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, Živnostenského zákona alebo zákona č. 105/1990 Zb. o súkromnom podnikaní občanov v znení neskorších predpisov. Podľa názoru súdu prvého stupňa nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu a nebolo jednoznačne preukázané, že chov a následný predaj jatočných zvierat v rokoch 2007 až 2013 vykonával obžalovaný výlučne alebo aspoň primárne za účelom získania trvalého zdroja príjmov. Ak obžalovaný aj po roku 2007 naďalej v nepravidłných termínoch dodával na bitúnok hospodárske zvieratá trebárs aj v desiatkach kusov ročne, toto samotné štatistické zistenie, hoci vyjadrené aj peňažným ekvivalentom inkasovaných tržieb od bitúnku, nečiní z chovateľských aktivít obžalovaného podnikateľskú činnosť s nálepkou nelegálnosti. Súd sa nestotožnil s argumentom prokuratúry, že množstvá hospodárskych zvierat, ktoré obžalovaný v súhrne dodával na bitúnok, zjavne presahovali objem logicky predpokladanej domácej spotreby. Prokuratúra neorientovala dokazovanie v smere zistenia majetkového prospechu, o ktorý sa mal neoprávnene zväčšiť majetok obžalovaného práve obžalobou tvrdým nedodržaním predpisov o podnikaní v oblasti poľnohospodárstva. Bolo síce preukázané, že obžalovaný mal z predaja dobytky na bitúnok tržby, avšak nebolo preukázané, čo z týchto tržieb je možné považovať za neoprávnený prospech aspoň v malom rozsahu. Podľa názoru súdu prvého stupňa sa zdanením príjmu jeho potenciálna neoprávnenosť (nelegálnosť) stráca. Priamo v obžalobe je súčasťou skutkovej vety parciálna konštatácia, že predajom jatočných zvierat mal obžalovaný "získať prospech v presnejšie neustálenej výške," avšak prokuratúra nevedla na hlavnom pojednávaní dokazovanie v smere, ktorý by umožnil súdu z tohto neurčitého pojmu ustáliť presnú mieru (sumu) neoprávneného obohatenia sa obžalovaného, alebo výšku ujmy na Trestným zákonom chránených kolektívnych hodnotách, o ktoré naša spoločnosť činnosťou obžalovaného prišla alebo inak bola ukrátená, a to aspoň na úrovni 266 €, resp. viac. Skutok, tak ako je opísaný v obžalobe, vzhľadom na uvedené nie je podľa súdu prvého stupňa trestným činom a preto súd podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Prokurátor vyslovil názor, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci. Poukázal na to, že z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní okrem iného vyplýva, že ku dňu 8.10.2007 bol uskutočnený výmaz obž. Q. z registra SHR, po čom obž. Q. od 8.10.2007 do roku 2013 vykonával poľnohospodársku výrobu (chov hovädzieho dobytky a ošípaných) bez akéhokoľvek príslušného oprávnenia. Obž. Q. mal v žalovanom období štátnou veterinárnou a poľnohospodárskou správou Bratislava schválené 2 farmy, registrované v Centrálnnej evidencii hospodárskych zvierat Žilina, na ktorých v žalovanom období choval a reprodukoval desiatky kusov hovädzieho dobytky a ošípaných. Zo záznamov Plemenárskych služieb Slovenskej republiky, š.p., okrem iného vyplýva, že u obž. Q. je pri hovädzom dobytku evidovaná domáca spotreba (kód B11111) len v dňoch 9.11.2008, 28.8.2011, 15.9.2012, 22.9.2012 a 11.5.2013, teda celkovo 5 ks hovädzieho dobytky; pri ošípaných sa jedná celkovo o 12 ks na domácu spotrebu za žalované obdobie (viď č.1. 435-436). Za žalované obdobie pritom obžalovaný odpredal spoločnosti SVAMAN, s.r.o. a ďalším fyzickým osobám množstvá hovädzieho dobytky a ošípaných niekoľkonásobne prevyšujúce množstvá evidované ako domáca spotreba. Zo strany obž. Q. sa jednalo o sústavnú činnosť (vykonávanú počnúc dňom 8.10.2007), ktorá má všetky znaky podnikania. Obžalovaný v daňových priznaniach za roky 2008 až 2011 uvádzal príjmy podľa § 8 ods. 1 písm. a) Zákona o dani z príjmov, t.j. príjmy z príležitostných činností vrátane príjmov z príležitostnej poľnohospodárskej výroby (a nie ako príjmy z poľnohospodárskej výroby, resp. z podnikania). Prokurátor ďalej podrobne citoval výpovede svedkov H.. B. B., Q. S., Q. Q., H.. Q. O., ktorí spolu s vykonanými listinnými dôkazmi podľa názoru prokurátora usvedčujú obžalovaného zo spáchania skutku, pričom z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný pred, aj po 8.10.2007 vykonával obdobnú poľnohospodársku činnosť, na ktorej vykonávanie však od 8.10.2007 už nemal legálne oprávnenie, čo je podstatou neoprávneného podnikania. Obžalovaný totiž dňa 10.10.2007 sám a dobrovoľne - z vlastného rozhodnutia požiadal obec S. o zrušenie osvedčenia SHR dňom 8.10.2007 (viď záznam č.1. 413), na základe čoho obec S. dňa 7.11.2007 rozhodla o zrušení jeho osvedčenia o zápise

do evidencie SHR ku dňu 8.10.2007 (viď č.1. 414) - v zmysle žiadosti Q. Q., a teda dňom 8.10.2007 bol uskutočnený výmaz jeho osoby z registra samostatne hospodáriacich roľníkov. Obžalovaný však naďalej obdobným spôsobom sústavne vyrábala výrobky poľnohospodárskej výroby za účelom získania trvalého zdroja príjmov, najmä ich predajom. Prokuratúra považuje za irelevantné, či obžalovaný dodržiaval iné normy, napr. hygienické a pod., že u neho veterinárna správa nezistila nijaké porušenia zákona č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti. Pokiaľ ide o vyjadrenie Krajskej potravinovej a veterinárnej správy, že "žiaden právny predpis nezakazuje Q. Q. chovať hospodárske zvieratá aj po zrušení činnosti samostatne hospodáriaceho roľníka," toto je síce pravdou, avšak neznamená to, že môže bez príslušného zákonného oprávnenia chovať zvieratá a nakladať s nimi v takom veľkom rozsahu, ako keby bol podnikateľ. Podľa Plemenárskych služieb SR, š.p. Q. Q. tiež splnil svoju povinnosť a pravidelne hlásil stav jatočného dobytku na účely registrácie v Centrálnnej evidencii zvierat. Ďalej dodržal všetky podmienky v zmysle zákona č. 194/1998 Z.z. o šľachtení a plemenitbe, neporušil žiadne ustanovenie zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia ani zákona č. 152/1995 Z.z. o potravinách. V podstate dodržal všetky predpisy, okrem "takej maličkosti," že vlastne nemal na svoju činnosť (ktorá má charakter podnikania), príslušné podnikateľské oprávnenie - z ktorého následne vyplývajú ďalšie povinnosti, najmä odvodové.

Pokiaľ ide o námietku súdu prvého stupňa, že prokuratúra neorientovala dokazovanie na zistenie skutočnej výšky prospechu a že nebolo dokázané, že prospech bol najmenej 266 €, k tomu uvádzam, že v základnej skutkovej podstate sa vyžaduje neoprávnené podnikanie v malom rozsahu, avšak v danom prípade, bol rozsah činu 35.191,39 €, teda viac ako malý, teda skutok v tomto smere nepochybne napĺňa znaky základnej skutkovej podstaty prečinu neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1 Tr. zákona. Rozsahom činu sa totiž rozumie finančné vyjadrenie objemu podnikania, nie výška dosiahnutého zisku. Z hľadiska zákonných znakov predmetného trestného činu nie je rozhodujúce, či samotná činnosť neoprávneného podnikania priniesla páchatelovi zisk, alebo bol páchatel pri svojom neoprávnenom podnikaní v strate. Musí ísť o sústavnú činnosť, ktorá je páchaná po živnostensky, na spôsob výkonu zamestnania, s cieľom dosiahnuť trvalý zdroj príjmov a má charakter súkromného podnikania. Pomocným kritériom je aj dĺžka času neoprávneného podnikania, i keď nie je ešte sama osebe pre určenie rozsahu neoprávneného podnikania rozhodujúca. Výška zisku však môže byť významnou okolnosťou pre určenie stupňa závažnosti činu. Neoprávnené podnikanie uskutočňované v malom rozsahu je trestné aj vtedy, keď páchatel nedosiahol žiaden zisk, naopak, dosiahol stratu. Rozsah nedovolennej výrobnnej alebo inej zárobkovej činnosti možno určiť v každom konkrétnom prípade až po úplnom zhodnotení objemu posudzovanej nedovolennej činnosti, jej významu pre zabezpečovanie potrieb spoločnosti, ale i z hľadiska činnosti podnikateľských subjektov, ktoré sú v danom mieste a oblasti na uspokojovanie týchto potrieb zamerané, ale napokon aj po zhodnotení dosiahnutého, resp. zamýšľaného zisku. Nedovolená výrobná alebo iná zárobková činnosť musí mať pritom charakter podnikania, povahu určitej sústavnosti na spôsob živnostenského podnikania.

Pri zisťovaní "výšky prospechu" (pojem odlišný od pojmu "rozsah činu") v zmysle kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona sa však vychádza už zo zisku, po odpočítaní nákladov nutných na zabezpečenie podnikateľskej činnosti. Pri zisťovaní, či páchatel trestného činu podľa § 251 Tr. zákona získal takýmto činom väčší prospech v zmysle § 251 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zákona, nemožno do získaného prospechu zahŕňať náklady, ktoré v rámci neoprávnene vykonávanej výrobnnej alebo inej zárobkovej činnosti dôvodne vynaložil, ani odmenu primeranú hodnote účelne vynaloženej práce. Takto definovanú výšku prospechu obž. Q. sa však vyšetrovaním ustáliť nepodarilo (ani by to zrejme nebolo dobre možné ustáliť) a preto nebolo konanie obž. Q. v obžalobe kvalifikované podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty § 251 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona a v nadväznosti na to nebol žiaden dôvod zo strany prokuratúry na hlavnom pojednávaní osobitne viesť dokazovanie k ustáleniu výšky prospechu. Navyše, konanie obž. Q. bolo v obžalobe kvalifikované podľa písmena a) kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu podľa § 251 ods. 2 Tr. zákona (vzhľadom na neoprávnené podnikanie po dlhší čas), teda práčne dokazovanie presnej "výšky prospechu" (ktorého súčasťou je aj zisťovanie výšky nákladov nutných na zabezpečenie podnikateľskej činnosti obž. Q. v období rokov 2007 až 2013) by vzhľadom na možnú trestnú sankciu ukladanú obžalovanému nemalo praktický význam.

Uvedené konanie obžalovaného bolo pôvodne posúdené ako priestupok na úseku podnikania podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. priestupkoch, avšak následne bolo právoplatné rozhodnutie v priestupkovom konaní zákonným spôsobom zrušené, nakoľko bolo zistené, že uvedené konanie obžalovaného v žiadnom prípade nemôže napĺňať znaky "iba" priestupku. Z listinných dôkazov je zrejme, že celkový rozsah činu 35.191,39 € niekoľkonásobne prevyšuje sumu 266 €, ktorý rozsah činu postačuje na naplnenie zákonných znakov predmetného trestného činu (samozrejme popri naplnení ďalších potrebných znakov, najmä sústavnosti vykonávanej činnosti). Viaceré predaje hospodárskych zvierat

spoločnosti SVAMAN, s.r.o. v počte okolo 10 kusov potvrdzujú, že sa nejednalo o žiaden príležitostný predaj či predaj prebytkov. Chov hospodárskych zvierat v priestoroch aj mimo bydliska obžalovaného, ktoré si obžalovaný prenajímal od SVOP O. vrch jednoznačne dokumentujú, že sa nejednalo o žiaden domáci chov. Predaj celkovo 58 ks ošípaných v roku 2008 spoločnosti SVAMAN, s.r.o. nemožno v žiadnom prípade považovať za príležitostný predaj akýchsi prebytkov, ale o sústavnú činnosť s cieľom zabezpečenia trvalého zdroja príjmov.

Skutočnosť, že obž. Q. pri svojom neoprávnenom podnikaní dodržiaval hygienické, veterinárne či iné predpisy, ho trestnej zodpovednosti nezbavuje. Naplnenie subjektívnej stránky je v danom prípade splnené. Obž. Q. pred zrušením oprávnenia na vykonávanie činnosti SHR na základe jeho vlastnej žiadosti túto činnosť sám niekoľko rokov vykonával, a teda si musel byť vedomý, čo táto činnosť obnáša, kde je potrebné sa evidovať a aké predpisy treba dodržiavať. Musel si byť rovnako vedomý skutočnosti, že nemôže po zrušení oprávnenia dňom 8.10.2007 naďalej túto činnosť vykonávať tak, akoby k zrušeniu tohto oprávnenia na základe jeho vlastnej žiadosti nedošlo.

Sústavnosť žalovanej činnosti obž. Q. jednoznačne vyplýva zo zabezpečených listinných dôkazov, dokumentujúcich jednotlivé kusy hospodárskych zvierat, ich reprodukciu, dátumy reprodukcie či odpredaja, kúpne ceny apod. Aj po materiálnej stránke (do úvahy totiž prichádzalo posúdenie skutku ako priestupku) žalovaný skutok napĺňa závažnosť trestného činu. Obž. Q. formálne naplnil znaky žalovaného prečinu a aj materiálna závažnosť s poukazom na § 10 ods. 2 Tr. zákona je nepochybne vyššia ako nepatrná. Okrem toho, obžalovaný neoprávnenne podnikal "po dlhší čas", čo práve naopak zvyšuje závažnosť jeho konania tak, že napĺňa znaky nielen základnej, ale aj kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu.

Je nepochybné, že chov rádovo desiatok ošípaných odporazených na schválených bitúnkoch (produkcia sa opakovala každoročne), je spojený s príjmom, ktorý nie je výsledkom činnosti v záujmovom chove chovateľa hospodárskych zvierat, ktorého produkcia má slúžiť k uspokojovaniu potrieb jeho domácnosti (tvorenej dvoma osobami), prípadne potrieb jeho blízkych rodinných príslušníkov.

Aj z porovnania počtu hospodárskych zvierat, evidovaných u obž. Q. ako vlastná spotreba za roky 2008-2013 (5 ks hovädzieho dobytku a 12 ks ošípaných) s počtom hospodárskych zvierat odpredaných do spoločnosti SVAMAN, s.r.o. za uvedené obdobie (viď č.1. 312-313) je viac ako viditeľné, že sa v prípade odpredaných zvierat nejednalo o žiadne prebytky, ale reprodukcia a predaj hospodárskych zvierat bola u obž. Q. pravidelným zdrojom jeho príjmu a že bola vykonávaná obž. Q. ako sústavná činnosť za účelom dosiahnutia zisku.

Z listinných dôkazov poukazujem na prehľad nákupu zvierat (č.l. 312-313) spoločnosti SVAMAN, s.r.o. od obž. Q. Q.. Napr. v roku 2008 spoločnosť SVAMAN, s.r.o. od obžalovaného kúpila celkovo 58 ks ošípaných a 5 ks hovädzieho dobytku, za čo Q. Q. vyplatila 370.334,50 Sk (12.292,85 €). V prepočte sa teda jedná za uvedený rok o príjem 1.024,40 €/mesačne, čo možno považovať za slušný zárobok, výraznejšie prevyšujúci priemernú mzdu zamestnanca v národnom hospodárstve SR za rok 2008 (723 € brutto). Tento prehľad plne korešponduje s účtovnými dokladmi predloženými nielen spoločnosťou SVAMAN, s.r.o., ale aj samotným obžalovaným (faktúry, príjmové pokladničné doklady, výdavkové pokladničné doklady a iné záznamy). Hlavné obhajobné tvrdenie, že obž. Q. nevykonával predaj hospodárskych zvierat za účelom získania trvalého zdroja príjmu, je vyvrátené výpoveďami vyššie označených svedkov, ale najmä obsahom listinných dôkazov, z ktorých vyplývajú množstvá predaných zvierat, ktoré zjavne nie sú prebytkami, ale naopak sa zo strany obžalovaného sa jedná o sústavnú dlhodobu vykonávanú činnosť, zameranú na zaobstarávanie zisku vo vlastnom mene, o čom svedčí dĺžka neoprávneného podnikania, spôsob výkonu chovateľskej činnosti s cieľom dosiahnuť trvalý zdroj príjmov. Nešlo teda o príležitostný predaj. Skutočnosť, že Q. Q. nemá nedoplatky na daniach (ním priznaná a zaplatená daň za roky 2007- 2013 bola celkovo do 500 €), ešte neznamená, že nemohol naplniť znaky stíhaného prečinu. Možným motívom zrušenia oprávnenia obž. Q. na vykonávanie činnosti SHR, za súčasného pokračovania v tejto činnosti, mohla byť aj snaha "ušetriť" na platbách na odvodoch, ktorých suma niekoľkonásobne prevyšuje daňové povinnosti menších podnikateľov, ktorí často podávajú daňové priznania s nulovou daňovou povinnosťou (také podal aj obž. Q. za roky 2007, 2010 a 2013), alebo s minimálnou daňovou povinnosťou (také podal aj obž. Q. za rok 2008 - 1.776 Sk a za rok 2009 - 60,80 €). Pokiaľ ide o činnosť obž. Q. po 8.10.2007, nejednalo sa len o nejaký dopredaj či dochovanie hospodárskych zvierat, čo by bolo samozrejme akceptovateľné a nebolo by to možné posudzovať ako trestný čin neoprávneného podnikania. Avšak obžalovaný hospodárske zvieratá naďalej reprodukoval a predával za účelom zisku, za ktorým účelom uzatváral nájomné zmluvy na priestory poľnohospodárskeho družstva, resp. opakovane predlžoval nájomnú zmluvu na priestory slúžiace na ustajnenie hospodárskych zvierat, uskladnenie krmiva a ďalšie potrebné priestory na chovanie týchto zvierat, teda naďalej fakticky vykonával činnosť samostatne hospodáriaceho roľníka (naďalej

vykonával činnosť v takom rozsahu, akoby mal postavenie samostatne hospodáriaceho roľníka). Okrem samotného odpredaja hospodárskych zvierat spoločnosti SVAMAN, s.r.o. obž. Q. odpredával hospodárske zvieratá aj viacerým fyzickým osobám, čo vyplýva z listinných dôkazov oboznámených na hlavnom pojednávaní (najmä príjmové a výdavkové pokladničné doklady). Z týchto listinných dôkazov okrem iného vyplýva, obž. Q. odpredal v niektorých mesiacoch, resp. dokonca v niektoré dni hospodárske zvieratá naraz aj viacerých fyzickým osobám, teda v žiadnom prípade sa v jeho prípade nejedná o nejaký typický odpredaj prebytku. Obžalovaný zo svojej činnosti (predajom ním chovaných a reprodukovanych hospodárskych zvierat) dosiahol za žalované obdobie celkový príjem najmenej 35.191,39 € - jedná sa o príjem plne preukázaný a vydokladovaný účtovnými dokladmi založenými v spise (nie sú pritom vylúčené ani prípadné ďalšie, nezdokladované či políciou nezistené príjmy z predaja, avšak prokuratúra samozrejme pri tvorbe skutkovej vety zohľadnila len príjmy, ktoré boli v plnej miere preukázané a účtovnými dokladmi a inými listinnými dokladmi riadne zdokladované. Za jednotlivé roky je suma týchto príjmov (tvoriacich rozsah činu) presne vyčíslená v skutkovej vete obžaloby. Prekážka "ne bis in idem" týkajúca sa postihnutia obžalovaného za sčasti totožný skutok bola odstránená zákonným spôsobom - zrušením právoplatného rozhodnutia v priestupkovom konaní na podklade protestu prokurátora. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má prokurátor za to, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené v skutkovej vete obžaloby, spáchal ho obžalovaný Q. Q., čím po formálnej i materiálnej stránke naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona. Keďže sa súd prvého stupňa s dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní nedostatočne vysporiadal, nesprávne ich vyhodnotil a nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho tiež vec nesprávne právne posúdil, prokuratúra považuje napadnutý rozsudok za nezákonný a odôvodnenie napadnutého rozsudku za nepresvedčivé, nepreskúmateľné a rozporné s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku. Preto prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom vo výroku o oslobodení obžalovaného Q. Q. spod obžaloby, a aby v zmysle § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne, ktorá uviedla, že rozsudok okresného súdu považuje za správny a nesúhlasí s argumentáciou, ktorú predkladá obžaloba. Má zato, že neexistuje žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by mal odvolací súd vrátiť vec znova na prvostupňové konanie. Prvostupňový súd sa veľmi dôkladne venoval dokazovaniu, umožnil ako obžalobe, tak aj obhajobe navrhovať dôkazy a vyhovel každému predloženému návrhu. Napriek pomerne veľkému počtu pojednávaní sa obžalobe nepodarilo preukázať, že by činnosť, ktorú vykonával obžalovaný, bola trestným činom. Obžaloba sa zamerala na dokázanie toho, že obžalovaný choval hospodárske zvieratá a následne ich predával. Túto skutočnosť preukazovala po celý čas. Obžalovaný však túto skutočnosť nijako nenamietal; netvrdil, že by zvieratá nechoval a nepredával, tvrdil však, že bol oprávnený takúto činnosť vykonávať, resp. že na takúto činnosť nepotreboval žiadne oprávnenie, ktorého absencia by z tejto činnosti robila neoprávnené podnikanie. Obžaloba nepreukázala, že by na činnosť obžalovaného, ktorú v tomto konaní označuje ako trestný čin, bolo potrebné podnikateľské oprávnenie, či už živnostenské oprávnenie, alebo registrácia v evidencii samostatne hospodáriacich roľníkov. Podľa zákona č. 455/1991 Zb. o Živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov (Živnostenský zákon), ustanovenia § 2, sa živnosťou rozumie sústavná činnosť prevádzkovaná samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku a za podmienok ustanovených týmto zákonom. Podľa Živnostenského zákona, ustanovenie § 3, odsek 4 živnosťou takisto nie je predaj nespracovaných alebo spracovaných rastlinných a živočíšnych výrobkov z vlastnej drobnej pestovateľskej a chovateľskej činnosti fyzickými osobami a predaj lesných plodín; na predaj ovocia, zeleniny a kvetov, ktoré sa predávajú na prenajatom mieste na trhovisku alebo v tržnici, (23p) ak doba prenájmu je dlhšia ako 30 dní v kalendárnom roku, alebo v pojazdnej predajni, prípadne iným ambulantným spôsobom, ak sa predaj uskutočňuje viac ako 30 dní v kalendárnom roku, vzťahuje sa osobitný zákon, ktorým je zákon č. 105/1990 Zb o súkromnom podnikaní občanov v znení neskorších predpisov.

Podľa zákona č. 105/1990 Zb. O súkromnom podnikaní občanov v znení neskorších predpisov, ustanovenie § 12a, odsek 1 a 2:

(1) Poľnohospodárskou výrobou vykonávanou podnikateľom (ďalej len "samostatne hospodáriaci roľník"), ktorého činnosť spočíva vo vykonávaní poľnohospodárskej výroby včítane hospodárenia v lesoch a na vodných plochách (ďalej len "poľnohospodárska výroba"), sa podľa tohto zákona rozumie činnosť fyzickej osoby, ktorá osobne alebo pomocou iných osôb

- a) vyrába výrobky poľnohospodárskej výroby za účelom získania trvalého zdroja príjmov, najmä ich predajom, prípadne
 - b) vykonáva úpravu alebo iné spracovanie svojej poľnohospodárskej produkcie; pokiaľ treba na túto činnosť súhlas podľa osobitných predpisov, (9a) len s týmto súhlasom, alebo
 - c) poskytuje príležitostne práce alebo výkony v súvislosti s poľnohospodárskou výrobou, pri ktorých využíva prostriedky a zariadenia slúžiace poľnohospodárskej výrobe, spravidla v čase, keď sa pre túto výrobu plne nevyužívajú, alebo dobýva nevyhradené nerasty.
- (2) Samostatne hospodáriaci roľník vykonáva poľnohospodársku výrobu vo vlastnom mene, na vlastný účet a zodpovednosť.

Na základe uvedeného tvrdím, že obžalovaný nebol podnikateľom v zmysle Živnostenského zákona, pretože predaj živočíšnych výrobkov z vlastnej drobnej chovateľskej činnosti nie je považovaný za živnosť v zmysle uvedeného zákona. To znamená, že živnostenské oprávnenie na svoju činnosť obžalovaný nepotreboval.

Obžalovaný nebol podnikateľom ani v zmysle Zákona o súkromnom podnikaní občanov č. 105/1990 Zb., pretože tento zákon upravuje jednak - v nadväznosti na Živnostenský zákon - predaj ovocia, zeleniny a kvetov, ktoré sa predávajú na prenajatom mieste na trhovisku alebo v tržnici, ak doba prenájmu je dlhšia ako 30 dní v kalendárnom roku, alebo v pojazdnej predajni, prípadne iným ambulatným spôsobom, ak sa predaj uskutočňuje viac ako 30 dní v kalendárnom roku; čo nie je prípad obžalovaného, a jednak upravuje činnosť samostatne hospodáriaceho roľníka, ktorý vykonáva poľnohospodársku výrobu spočívajúcu v činnostiach uvedených v § 12a odsek 1; čo takisto nie je prípad obžalovaného, nakoľko príležitostným predajom chovaných zvierat si nezabezpečoval trvalý zdroj príjmov (body b) , c) nie sú relevantné). Obžalovaný, ako uviedol vo svojich výpovediach, choval priebežne niekoľko kusov ošípaných a niekoľko kusov hovädzieho dobytku, pričom tie kusy, ktoré nespotreboval pre svoju vlastnú potrebu, predával ako prebytky svojej činnosti. Tieto prebytky predával presne podľa pravidiel, ktoré ustanovili inštitúcie zaoberajúce sa predmetnou činnosťou.

Ako vyplynulo z výpovede splnomocneného zástupcu Daňového úradu Trenčín, obžalovaný si svoje daňové povinnosti vyplývajúce z predaja hospodárskych prebytkov po celý čas riadne plnil a Daňový úrad voči nemu neviduje žiadne nedoplatky na daniach.

Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný svojim konaním nijako nepoškodzoval záujmy štátu ani záujmy žiadnych iných subjektov, a teda jeho konanie nevykazuje žiadnu spoločenskú nebezpečnosť a máme zato, že sa nejedná o prečin (ustanovenie § 10, odsek 2 Trestného zákona).

Pokiaľ ide o svedecké výpovede svedkov H.. B. B. a Q. S., obaja uviedli, že obžalovaný choval hovädzí dobytok a ošípané. Svedok H.. B. B. uviedol približné počty chovaných zvierat, avšak tieto počty nevedel uviesť presne a neuviedol ani zdroj, z ktorého pri svojich vyjadreniach vychádzal. Takisto tvrdil, že "chovateľské aktivity obžalovaného majú charakter sústavnej dlhodobou vykonávanej činnosti spojenej so zaoštarávaním zisku vo vlastnom mene majúce znaky podnikania", avšak z akého dôvodu tvrdil tieto skutočnosti, to neuviedol a ani nepredložil žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení. Svedok Q. S. uviedol počet chovaných ošípaných, avšak zároveň dodal, že celkový počet uviesť nevie, nakoľko do prenajatej budovy nechodil. A ďalej vo výpovedi uviedol, že videl, že tam obžalovaný mal asi 10 kusov ošípaných. Takáto výpoveď je rozporuplná a teda nedôveryhodná. Svedecké výpovede oboch svedkov boli postavené na dohadoch a predpokladoch, čo nijako nezabezpečuje ich dôveryhodnosť. Na pojednávaní sa vyjadril, že do chlievov obžalovaného nevstúpil a nevie sa k ničomu vyjadriť, a na 10 kusov ošípaných si nepamätá.

To, že obžalovaný choval zvieratá dlhodobou, je logické, nakoľko ošípané aj hovädzí dobytok je potrebné chovať niekoľko rokov, aby bolo možné z nich očakávať hospodársky úžitok.

Samotný chov hovädzieho dobytku nemožno považovať za trestný čin. Predaj hospodárskych prebytkov fyzickou osobou - ako prebytkov z chovu - tiež nenapĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu neoprávneného podnikania, zvlášť s poukazom na tú skutočnosť, že každý jeden predaj obžalovaný riadne zaevidoval a uviedol v daňovom priznaní, na čo následne odviedol vyrubené dane a tak splnil povinnosť voči štátu.

Zástupca CEHZ vo svojej výpovedi uviedol, že doma chované hospodárske zvieratá predávajú bežne ako podnikatelia, tak aj nepodnikatelia, a že denne zaeviduje 300 - 500 prípadov presunu hospodárskych zvierat.

Zástupca obchodnej spoločnosti SVAMAN, pán Q. uviedol, že odkupovanie hospodárskych zvierat z domáceho chovu od fyzických osôb, ktoré nie sú ani živnostníkmi ani SHR, je pre túto spoločnosť bežná prax, s ktorou vo svojej činnosti vyslovene počítajú a spoliehajú sa na dodávky zvierat od súkromných

osôb. Ročne podávajú hlásenia na daňový úrad - predkladajú zoznam všetkých chovateľov a predajcov - fyzických osôb, s ktorými spolupracujú.

Z uvedeného vyplýva, že legislatíva SR s takouto činnosťou vyslovene počíta a upravuje ju. Podľa obžaloby pán Q. jednoznačne usvedčil pána Q. z trestnej činnosti, no podľa nás pán Q. preukázal práve tú skutočnosť, že takú činnosť, ako vyvíjal pán Q., vyvíja rovnakým spôsobom množstvo ďalších občanov našej republiky.

V konaní bolo potrebné skúmať, či obžalovaný na činnosť, ktorú vykonával, potreboval povolenie, a ak áno, tak či takéto povolenie mal. Tvrdíme, že na odpredaj hospodárskych zvierat, ktoré obžalovaný predával ako prebytky zo svojej chovateľskej činnosti, nepotreboval ani živnostenské oprávnenie, ani registráciu samostatne hospodáriaceho roľníka, a teda, že predaj hospodárskych prebytkov realizoval v súlade s platnou legislatívou Slovenskej republiky.

V uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 02.01.2015 OČTK uvádza, že k naplneniu zákonných znakov trestného činu podľa § 251, odsek 1 Trestného zákona sa vyžaduje nielen to, aby páchatel neoprávnené vykonával podnikateľskú činnosť, ale zároveň je potrebné i vedomie páchatela o neoprávnenosti takéhoto podnikania. Pán Q. si rozhodne nebol a nie je si vedomý neoprávnenosti svojho konania spočívajúceho v odpredaji hospodárskych prebytkov z jeho chovateľskej činnosti, a tvrdíme, že sa nejedná o protiprávne ani o neoprávnené konanie. Navyše, ako sme už uviedli, všetky aktivity, ktoré sa pánovi Q. kladú za vinu, tento vždy riadne zdokladoval a uviedol v daňových priznaniach, pričom následne si splnil aj svoje povinnosti voči štátu. Svojim konaním nikomu nespôsobil škodu, ani sa nijako neoprávnené neobohatil, a tiež neporušil žiadny platný právny predpis SR.

Obžalovaný podnikal v poľnohospodárskej oblasti dlhé roky a ak by chcel v podnikaní pokračovať, nič mu v tom nebránilo a mohol naďalej pôsobiť ako SHR.

On sa však rozhodol podnikateľskú činnosť ukončiť a chovať dobytok už len pre svoju potrebu. Nakoľko však dochoval viac zvierat, ako dokázal spolu so svojou rodinou spotrebovať, odpredával prebytok aj naďalej.

Avšak s tým, že si aj naďalej plnil všetky svoje povinnosti voči štátu a príslušným inštitúciám, všetky chované zvieratá riadne registroval, ako aj ich presuny a predaje, všetky príjmy z predaja vždy riadne priznal a z príjmov zaplatil vyrubené dane v plnej výške.

Svojou činnosťou sa nikdy neobohatil na úkor iného ani nikomu inému nespôsobil žiadnu škodu, ani takýto úmysel nikdy nemal. Práve na to dbal obžalovaný mimoriadne dôsledne, aby mal splnené všetky povinnosti voči štátu.

Ak by mal obžalovaný v úmysle podnikat' bez oprávnenia, ktoré by inak potreboval, t.j. podnikat' tzv. načierno, neregistroval by svoje chované zvieratá, nepriznával by príjmy a neodvádzal by dane. On však mal vždy v prvom rade na zreteli to, aby dodržiaval všetky zákonmi stanovené povinnosti. Už v uznesení o odmietnutí veci podozrenia z prečinu neoprávnené podnikanie zo dňa 10.09.2010 je jasne uvedené, že pán Q. je zaevidovaný ako fyzická osoba - farmár v CEHZ, pričom má evidované dve farmy - v obci S. pod číslom XXXXXX a v obci O. B. XXXXXX; je registrovaný ako farmár pod číslom 508951 v Centrálnnej evidencii hospodárskych zvierat v Žiline, kde oznamuje všetky aktivity v súvislosti s chovom zvierat.

Touto činnosťou si ani nezabezpečoval trvalý zdroj príjmov, pretože treba si uvedomiť aj tú skutočnosť, že chov zvierat a predaj prebytkov neznamena len príjem z tejto činnosti, ale v prvom rade sú to pomerne vysoké náklady, kde návratnosť vynaložených prostriedkov býva veľmi neistá. Takže pri množstve, ktoré obžalovaný predal, len ťažko možno hovoriť o trvalom zdroji príjmov. Príjmom, ktorý získal z predaja hospodárskych zvierat, si len čiastočne vynahrádil náklady, ktoré do chovu vložil, pričom ešte vôbec nezohľadňujeme jeho osobnú prácu vynaloženú pri chove zvierat, pretože táto činnosť si vyžaduje v podstate celodennú starostlivosť, za ktorú pán Q. nedostával nijakú odmenu.

Na záver chceme upriamiť pozornosť na tú skutočnosť, že činnosť obžalovaného, ktorá je obžalobou označená za trestný čin, bola podporovaná samotným štátom, a to konkrétne: Plemenárske služby SR, štátny podnik - na základe zmluvy o poskytovaní služby, Národné poľnohospodárske a potravinové centrum - na základe Zmluvy o poskytnutí služby Pôdohospodárska platobná agentúra - Rozhodnutia o poskytnutí podpory na chov Dobytky. Všetky tieto inštitúcie samozrejme mali vedomosť o tom, že obžalovaný nebol ani živnostník ani SHR, ale že bol fyzická osoba nepodnikateľ. Z uvedeného vyplýva, že legislatíva SR nielenže nepovažuje predmetnú činnosť za trestný čin, ale práve naopak, takúto činnosť podporuje, a to dokonca finančne.

Na svoju činnosť spočívajúcu v odpredaji hospodárskych prebytkov z jeho chovateľskej činnosti nepotreboval žiadne špeciálne oprávnenie, ani registráciu či povolenie.

Obec S. pána Q. po zrušení Osvedčenia o zápise do evidencie SHR vyzvala, aby si usporiadal situáciu vzniknutú po zániku podnikateľskej činnosti a to najmä smerom k otázke chovaných hospodárskych zvierat a ochrane životného prostredia, ale túto požiadavku nijako bližšie starosta obce vo svojom upozornení nekonkretizoval. Rozhodne z tohto písomného vyjadrenia nemožno vyvodiť záver, že by mal byť pán Q. povinný

zlikvidovať svoj chov.

Žiaden všeobecne záväzný právny predpis občanom SR nezakazuje pokračovanie v chove hospodárskych zvierat i po zrušení činnosti SHR. A žiaden právny predpis neurčuje hranicu, ktorá jednoznačne rozlišuje chovateľa hospodárskych zvierat nepodnikateľa od živnostníka či SHR. Skutočne v žiadnom predpise nie je určené, aké množstvo hospodárskych zvierat môže občan, ktorý nemá žiadne podnikateľské oprávnenie, chovať a odpredať iným subjektom a pri akom množstve chovaných a predávaných zvierat už je nutné toto oprávnenie.

Prihliadnuc ku správaniu sa pána Q. počas celej doby, kedy sa venoval chovu hospodárskych zvierat a kedy si vzorne plnil všetky povinnosti, ktoré mu ukladali právne predpisy, je jasné, že ak by existoval predpis, ktorý určuje prípustné množstva na chovanie a predaj, bol by sa pán Q. nimi rozhodne riadil.

Ako si však môže sám občan určiť, kedy ešte môže vyvíjať činnosť ako nepodnikateľ a kedy je už nutné podnikateľské oprávnenie? Podľa obžaloby sa za činnosť, ktorá nie je podnikaním rozumie konanie po takú hranicu, ak občan dochová jedno prasa, toto doma zabije, polovicu spotrebuje spolu s rodinou a druhu polovicu rozdá po dedine. S týmto sa nestotožňujeme. Obžalovaný vždy konal v dobrej viere, s plným vedomím súladu jeho konania s platnou legislatívou a dbajúc o splnenie svojich zákonných povinností voči štátu.

Ak by sme činnosť obžalovaného posudzovanú v tomto konaní považovali za trestný čin, potom by to znamenalo, že stovky, možno tisíce obyvateľov našej republiky sa v súčasnosti dopúšťajú rovnakej trestnej činnosti a to dokonca za finančnej podpory samotného štátu.

Na základe uvedeného sme toho názoru, že prvostupňový súd rozhodol správne, keď obžalovaného spod obžaloby oslobodil a navrhujeme, aby odvolací súd odvolanie prokuratúry zamietol ako nedôvodné. Prokurátor vo svojom písomnom podaní tvrdí, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s argumentáciou prokurátora uvedenou v záverečnej reči, a z tohto dôvodu označil rozsudok za nezákonný, resp. nepreskúmateľný. Prokurátor však neuviedol, s ktorými konkrétnymi argumentmi sa prvostupňový súd nevysporiadal, ani v čom podľa neho spočíva nedostatočnosť odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku. Máme zato, že samotné takéto tvrdenie nie je dostatočné a nedokazuje skutočné pochybenie prvostupňového súdu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku preto považujeme za dostatočné a máme zato, že je plne v súlade s ustanovením § 168 Trestného poriadku.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že sa pridrižiava písomných dôvodov odvolania a navrhol, aby krajský súd po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju tento v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obhajkyňa obžalovaného v súlade s písomným vyjadrením k odvolaniu prokurátora navrhla odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť, pretože rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny a zákonný.

Obžalovaný taktiež navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd preskúmajúc napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania prokurátorom dospel k nasledujúcim záverom. V prvom rade je nutné uviesť, že pokiaľ ide o námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, s touto sa odvolací súd nestotožnil. Okresný súd vo svojom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne uviedol, aké dôkazy vo veci vykonal, tieto hodnotil tak jednotlivo i v súhrne a jasne tiež uviedol svoje právne úvahy, ktoré ho viedli k výroku o oslobodení spod obžaloby. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto i krajský súd považuje za súladné s ustanovením §168 Tr. por. Ďalej odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o skutkový stav, okresný súd na základe pomerne rozsiahleho

vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery, pričom sa zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne, pričom pokiaľ ide o skutkové zistenia, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku. V tomto smere odvolací súd nezistil žiadne chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie stavu veci a skutok, ako je konštatovaný v rozsudku okresného súdu. Skutočnosť, že sa prokurátor ako odvolateľ nestotožňuje so skutkovými či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Napokon pokiaľ ide o skutkový stav, už súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí konštatuje, že konanie obžalovaného tak, ako je uvedené v skutkovej vete mal za preukázané, avšak na rozdiel od prokuratúry dospel k názoru, že aktivitu opísanú v skutkovej vete obžaloby, obžalovaným vykonávanú od roku 2007 do roku 2013, nemožno bez ďalšieho subsumovať pod legálnu definíciu podnikania v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, Živnostenského zákona, alebo zákona č. 105/1990 Zb. o súkromnom podnikaní občanov v znení neskorších predpisov, z dôvodu, že podľa názoru prvostupňového súdu nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu, úmysel obžalovaného. V tomto smere správne poukázal na skutočnosť, že pokiaľ sa páchatelovo chcenie alebo uzrokovanie vzťahuje len na niektoré skutočnosti podriadené pod znaky uvedené v skutkovej podstate trestného činu, pričom na ostatné sa vzťahuje iba nedbanlivosť, nemôže ísť o trestný čin úmyselný. Jednak nebolo jednoznačne preukázané, že chov a následný predaj jatočných zvierat v rokoch 2007 až 2013 vykonával obžalovaný výlučne alebo aspoň primárne za účelom získania trvalého zdroja príjmov a to s poukazom na obhajobné tvrdenia obžalovaného, že mal záujem stav chovaných zvierat postupne redukovať a chov utlmiť (čomu napokon zodpovedá i najväčší predaj dobytká a ošípaných do roka od ukončenia činnosti), avšak sa mu to nedarilo aj pre preukázané zdravotné ťažkosti, kvôli ktorým nedokázal zabrániť opakovanému množeniu v rámci stád. Napokon absenciou úmyslu nasvedčuje i to, že všetky aktivity v tomto smere obžalovaný riadne zdokladoval a uviedol v daňových priznaniach a následne si splnil svoje povinnosti voči štátu. Možno súhlasiť s argumentáciou obhajoby, že ak by mal obžalovaný v úmysle podnikáť bez oprávnenia, ktoré by inak potreboval, t.j. podnikáť tzv. načierno, neregistroval by svoje chované zvieratá, nepriznával by príjmy a neodvádzal by dane, čím by vlastne na seba upozornil. V tej súvislosti je potrebné tiež poukázať na výpoveď obžalovaného, že sa bol na príslušných orgánoch a úradoch informovať, čo má ďalej robiť so zvieratami, ak ukončí činnosť samostatne hospodáriaceho roľníka a bolo mu povedané aj to, že zvieratá môže aj naďalej chovať ako fyzická osoba, avšak zvieratá musí mať aj v takomto prípade riadne registrované na Centrálnnej evidencii hospodárskych zvierat (čo i urobil) a musí sa o ne riadne starať. I táto skutočnosť podporne svedčí o absencii úmyslu neoprávnené podnikáť. Je pravdou, že obžalovaný po tom, čo ukončil svoju podnikateľskú činnosť, choval dobytok pre svoju potrebu a dochoval viac zvierat, ako dokázal spolu s rodinou spotrebovať, preto odpredával prebytok. Správne okresný súd však poznamenal, že pri redukcii stavov hovädzieho dobytká a ošípaných trvá určitú dobu a nemožno od žiadneho expodnikateľa v poľnohospodárstve spravodlivo požadovať, aby utlmovanie chovu činil na úkor samotných zvierat, prípadne z toho dôvodu mal utpieť zbytočné straty a to i s poukazom na zdravotné problémy obžalovaného. S tým súvisí i argumentácia obžaloby, že množstvá hospodárskych zvierat, ktoré obžalovaný v súhrne dodával na bitúnok, zjavne presahovali objem logicky predpokladanej domácej spotreby. Jednak takéto tvrdenie je nekonkrétne tvrdenie, nepodložené znaleckým dokazovaním a ani právnym predpisom, pretože ako správne argumentovala obhajoba, žiadny právny predpis neurčuje aké množstvo hospodárskych zvierat môže občan, ktorý nemá žiadne podnikateľské oprávnenie, chovať a prebytky odpredať iným subjektom a pri akom množstve chovaných a predávaných zvierat už je nutné toto oprávnenie. Vzhľadom na uvedené aj odvolací súd je názoru, že s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, nebolo bez akýchkoľvek pochybností vyvrátené, že obžalovaný nepotreboval v danom prípade špeciálne oprávnenie, ani registráciu či povolenie a teda nie je naplnená i objektívna stránka žalovaného prečinu. Samotný chov hovädzieho dobytká a ošípaných nemožno automaticky považovať za trestný čin. Napriek dobe konania obžalovaného, na ktorú poukazuje prokurátor, je podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na ukončenie činnosti obžalovaným, pomalý útlm chovu kvôli jeho zdravotným problémom a i ďalším okolnostiam uvedeným vyššie, je akceptovateľným v tomto konkrétnom prípade konštatovanie, že nešlo o činnosť, na ktorú by obžalovaný potreboval oprávnenie. Záverom krajský súd odhliadnuc od vyššie uvedeného poznamenáva, že skutočne argumentácia súdu prvého stupňa, týkajúca sa právnych úvah v súvislosti s pojmom prospech, rozsah a prípadný zisk, vo vzťahu k naplneniu znakov žalovaného trestného činu nie je správna, naopak správna je argumentácia prokurátora v tomto smere, čo však nemalo zásadný význam pre rozhodnutie, vzhľadom na ostatné skutočnosti uvedené vyššie.

Krajský súd stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, že v danom prípade nebol bez akýchkoľvek pochybností preukázaný úmysel obžalovaného, ako aj povinnosť mať potrebné oprávnenie na podnikanie v zmysle § 251 Tr.zák., teda nebolo preukázané naplnenie subjektívnej stránky a objektívnej stránky žalovaného trestného činu, preto okresný súd obžalovaného správne spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie prokurátora nepovažoval za dôvodné a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.